

NICK A TESLA

A VYNÁLEZY PRO BOJ S TAJNÝM AGENTEM

ZÁHADNÝ PŘÍBĚH PLNÝ ŠPIONÁŽNÍCH
KAMER, ŠIFROVACÍCH KOLEČEK A DALŠÍCH
ÚŽASNÝCH VĚCÍ, KTERÉ SI MŮŽETE VYROBIT
VLASTNÍMI SILAMI

NAPISALI BOB „VĚDÁTOR“ PFLUGFELDER A STEVE HOCKENSMITH

**NICK A TESLA
A VYNÁLEZY
PRO BOJ S TAJNÝM AGENTEM**

TRITON
Praha / Kroměříž

MŮŽETE SI PŘEČÍST TAKÉ:

NICK A TESLA A NEBEZPEČNÁ
LABORATOŘ

NICK A TESLA
A ARMÁDA BĚSNÍCÍCH ROBOTŮ

NICK A TESLA

A VYNÁLEZY PRO BOJ S TAJNÝM AGENTEM

!

ZÁHADNÝ PŘÍBĚH

**PLNÝ ŠPIONÁŽNÍCH KAMER,
ŠIFROVACÍCH KOLEČEK A DALŠÍCH
ÚŽASNÝCH VĚCÍ, KTERÉ SI MŮŽETE
VYROBIT VLASTNÍMI SILAMI**

NAPSALI

BOB „VĚDÁTOR“ PFLUGFELDER

A STEVE HOCKENSMITH

ILUSTRACE SCOTT GARRETT

PŘELOŽILA LENKA NĚMEČKOVÁ

Stanislav Juhaňák – TRITON

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Pflugfelder, Bob

[Nick and Tesla's secret agent gadget battle. Česky]

Nick a Tesla a vynálezy pro boj s tajným agentem : záhadný příběh plný špionážních kamer, šifrovacích koleček a dalších úžasných věcí, které si můžete vyrobit vlastními silami / napsali

Bob „vědátor“ Pflugfelder a Steve Hockensmith ; ilustrace Scott Garrett ; přeložila Lenka Němečková. – Vydání 1. – V Praze :

Stanislav Juhaňák - Triton, 2017

Přeloženo z angličtiny

ISBN 978-80-7553-365-4 (pdf)

821.111(73)-32 * 821-93

- americké příběhy

- dobrodružné příběhy

- publikace pro děti

821.111(73)-3 - Americká próza [25]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Copyright © 2014 by Quirk Productions, Inc.

Designed by Doogie Horner, Illustrations by Scott Garrett

All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia, Pennsylvania.

This book was negotiated through Josef Kolar, Foreign Rights Sales.

Illustrations © Scott Garrett

Translation © Lenka Němečková, 2017

© Stanislav Juhaňák - TRITON, 2017

Vydal Stanislav Juhaňák - TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-365-4 (pdf)

POZOR, NEBEZPEČÍ! **POZOR, NEBEZPEČÍ!** **POZOR, NEBEZPEČÍ!** **POZOR, NEBEZPEČÍ!**

V návodech „Jak na to“, které jsou obsažené v této knize, se využívají motory, hydraulická síla, horkovzdušné pistole, balónkometry a další potenciálně nebezpečné věci. Než se pustíte do kteréhokoli z uvedených projektů, **POŽÁDEJTE NĚKOHO DOSPĚLÉHO, ABY SI S VÁMI NÁVOD PROŠEL.** Stejně asi budete potřebovat s některými věcmi pomoci.

My jsme přesvědčeni, že tyto projekty jsou bezpečné a „mládeži přístupné“, takže si je klidně můžete vyzkoušet doma. K nehodě však může dojít kdykoli a my vám na dálku vaši bezpečnost nijak zaručit nemůžeme. **AUTOŘI I VYDAVATEL SE TEDY ZŘÍKAJÍ VEŠKERÉ ZODPOVĚDNOSTI ZA ŠKODY ČI ÚJMU NA ZDRAVÍ, JEŽ BY MOHLY VZNIKNOT NÁSLEDKEM VYUŽITÍ (AŽ UŽ SPRÁVNÉHO, ČI NESPRÁVNÉHO) INFORMACÍ OBSAŽENÝCH V TĚTO KNIZE.** Nezapomínejte, že instrukce v této knize nemohou sloužit jako náhražka vaší soudnosti a zdravého rozumu.

KAPITOLA

„Je to ona,“ řekl Nick. „Ona je ta špiónka.“

„Kdo?“ chtěla vědět Tesla.

Rozhlédla se kolem. Byla se svým bratrem u strýčka na zahradě za domem, kde se chystali otestovat nový kluzák, na kterém ten den dopoledne pracovali. Na dohled byla jen jedna další osoba: asi deset metrů od nich se nad záhonkem begónií hrbila zhruba čtyřicetiletá žena. Na sobě měla džíny a triko a na ruku špinavé zahradnické rukavice. Hlavu měla ovázanou propoceným šátkem.

Tesle nepřipadalo, že vypadá jako typická špiónka.

„Ty myslíš Julii Casserlyovou?“ zeptala se.

Nick přikývl a podezíravě ženu po očku sledoval.

„Cítím to v kostech,“ řekl. „Pořád nás pozoruje. A pořád se na nás mračí.“

„Na tom není nic divného. Ty by ses nemračil, kdybys bydlel vedle strýčka Newta?“

Strýček Nicka a Tesly byl důmyslný a novátorský geniální vynálezce. Naneštěstí to ale zároveň byl člověk roztržitý a nepraktický a navíc nijak přehnaně nedbal na bezpečnost. Od té doby, co k němu děti před pár týdny přijely, stačily už jeho neovladatelné výtvary sežvýkat Juliiny květiny na záhonku, rozdrtit jednoho z jejích sádrových trpaslíků, zapálit jí trávnik a postříkat její auto asi patnácti kilogramy flambé ze shnilých banánů. (Strýček Newt byl totiž přesvědčený, že dokáže sestavit vysavač poháněný kompostem. Zatím se mu však podařilo vyrobit jen několik neobyčejně páchnoucích časovaných bomb.)

Julie by možná dokázala svou averzi ke strýčkovi Newtovi překonat a Nicka a Teslu si dokonce postupně oblíbit – *možná*, kdyby však děti samotné neměly úplně stejnou zálibu ve vynálezech. A docela často chodily na strýčkovu zahradu zkoušet, jak se jim podomácku sestavené balónkové rakety, vznášedla a roboty povedly.

A dnes byl na řadě test kluzáku.

„Co je to?“ zeptala se Julie, když Tesla kluzák zvedla nad hlavu a chystala se ho poslat na první zkušební let. Sousedka se na děti mračila od záhonku s begóniemi. „Harpuna na dálkové ovládní?“

Tesla se rozhodla první start trochu odložit. Kluzák sestával pouze ze dvou pruhů tvrdého papíru stočených dokolečka, menšího vepředu a většího vzadu. Ty byly spojené brčkem.

„Ne,“ odpověděla Tesla.

„Počítačově řízený oštěp?“ hádala Julie.

„Ne.“

„Samovystřelovací šíp?“

„Ne.“

„Nějaká řízená střela?“

„Ne.“

„Je to kluzák,“ řekl Nick.

Julie přimhouřila oči. „A co to jako má dělat?“

„No... klouzat ve vzduchu,“ odpověděla Tesla.

Julie naklonila hlavu na stranu, pevně stiskla rty a vyloudila na nich sarkastický úsměv.

„No jasně, bude jenom klouzat ve vzduchu,“ řekla. Zvedla se a odcházela pryč. „Tak počkejte, až v klidu dojdu dovnitř. Nechci totiž být u toho, až se kvůli tomu někdo ‚sklouzne‘ do nemocnice.“

Žena zašla za roh svého domu a zmizela.

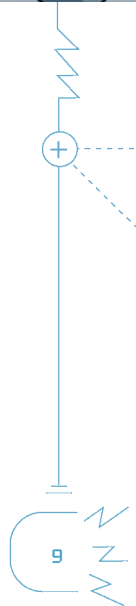
„Na špiónku moc statečná není,“ poznamenala Tesla.

„Možná je to jenom kamufláž,“ zamumlal Nick. „Nic, jdeme na to. Vyzkoušíme ten kluzák.“

Tesla ho zvedla, nasměrovala na druhou stranu od Juliiny zahrady a rychlým švihnutím zápěstí ho vypustila do vzduchu. Kluzák vyrazil překvapivou rychlostí vpřed a elegantně letěl nad strýčkovým trávníkem mírně doleva.

„Jú! Podívej, jak letí!“ zajásal Nick.

„A letí a letí a letí,“ dodala Tesla.

Předpokládala, že kluzák uletí maximálně tak pět metrů. I po dvaceti metrech však byl ještě skoro dva metry nad zemí a vůbec nezpomaloval. Naopak, vznášel se směrem ke stromům na druhé straně strýčkova pozemku a bylo docela možné, že z jeho zahrady vyletí úplně.

„Ahoj, dětil!“ ozvalo se vesele. „Co to provádíte?“

Byl to další soused strýčka Newta, pan Jones, který právě vyšel ven. Ten břichatý, šedovlasý pán se měl před vynálezy strýčka Newta také na pozoru – což bylo moudré – na Nicka a Teslu se však vždycky přátelsky usmíval a nikdy jim nezapomněl zamávat.

Teď bohužel nebyla na úsměv ani mávání vůbec vhodná chvíle.

„Pane Jonesi!“ vykřikl Nick. „K zemi!“

„Na zemi? Co je na zemi?“

Pan Jones se rozhlížel, co kde leží.

Kluzák zatím prosvištěl mezi stromy a pleskl ho do obličeje.

Nick s Teslou se ke starému sousedovi rozeběhli. Ten už pomalu klopytál do domu.

„Cože to bylo na té zemi?“ ptal se.

Potom si všiml kluzáku, který ležel ve dveřích.

„Aha,“ pochopil konečně.

„Omlouváme se, pane Jonesi,“ řekl Nick.

„Neměli jsme tušení, že doletí tak daleko,“ přidala se Tesla.

Pan Jones si třel baňatý nos – který teď byl ještě o trochu bachratější a mnohem červenější než obvykle.

„Nic se nestalo,“ zamumlal.

Neznělo to ale moc upřímně a ten úsměv, který dětem věnoval, když jim vracel kluzák, byl tak trochu nucený.

Pan Jones zavřel Nickovi a Tesle dveře před nosem a mumlal něco o tom, že si musí dojít pro pytlík s ledem.

„Super,“ řekla Tesla, když společně s bratrem odcházeli. „Jediný soused, který je na nás milý, a my mu pošleme papírové letadlo přímo do nosu.“

„Nebylo to přece schválně,“ namítl Nick. „A kdo může zaručit, že je pan Jones opravdu tak milý?“

„Cože?“

Tesla se podívala na bratra a říkala si, že snad žertuje.

Nick ale v poslední době moc nežertoval. A na tohle téma už vůbec ne.

„Je to on,“ řekl. „On je ten špión.“

„Pan Jones? Vždyť mu musí být tak dvě stě let.“

„Špióni stárnou jako všichni ostatní.“ Nick podezíravě zašilhal přes rameno. „Pořád nás pozoruje. A pořád se usmívá.“

„Takže teď je pro tebe podezřelý ten, kdo je milý?“

„A proč by ne? Pamatuješ, co říkala mamka v tom vzkazu?“

Tesla si to samozřejmě pamatovala.

Ale přála si, aby na to šlo zapomenout.

Nick s Teslou měli jet do Disneylandu. Měli chodit hrát tenis. Měli chodit na filmy, ve kterých je místo děje 99 procent speciálních efektů a výbuchů. Měli pít spousty limonád a chodit plavat do nedalekého bazénu se svými kamarády.

Měli si užívat normální léto.

Místo toho ale skončili u strýčka a prožívali to nejpodivnější léto v životě.

Jejich rodiče byli vědci, odborníci na zemědělství, kteří pracovali pro vládu. Dva dny po začátku prázdnin je náhle odvolali do Uzbekistánu, kam museli odjet zkoumat ohromující pokroky v pěstování sójových bobů. Tak to tedy alespoň dětem vysvětlili, než je posadili do letadla do Kalifornie, kam měli sourozenci odjet za podivínským strýčkem, kterého sotva znali. Uběhly celé dva týdny, aniž by se rodiče dětem ozvali.

A pak dostali ten vzkaz. Maminka jim ho nahrála do hlasové schránky.

„Teslo! Nicku! Chtěla bych vám toho tolik říct, ale není čas. Všechno je... složitější, než jak jsme se vám to snažili vysvětlit,“ řekla. „Poslali jsme vás ke strýčkovi, abyste byli v bezpečí. Ale nejste. Lidi, před nimiž jsme se vás snažili ukrýt, teď vědí, kde jste. Možná už tam dokonce jsou. Ať se děje, co se děje, nevěřte...“

Pak se v přístroji ozvalo praskání a pípnutí. Potom už bylo jen ticho.

Nick s Teslou si ten vzkaz přehrávali pořád dokola. A když přišel domů strýček, chtěli ho pustit i jemu. Jenomže tentokrát se místo „Teslo! Nicku! Chtěla bych vám toho tolik říct...“ ozval jen robotický hlas:

„Nemáte žádné nové vzkazy.“

„Cože?“ vyjekl Nick a zůstal s otevřenou pusou hledět na telefon, který stále držel v ruce, jako by ho právě pokoušel.

„Musel jsi zmáčknout špatné tlačítko,“ řekla Tesla.

„To ne, jsem si úplně jistý!“

Nick začal vyfukávat čísla na klávesnici a rychle procházel možností hlasové schránky.

Strýček Newt zívá. Bylo pozdě a on už chtěl jít do postele.

„Nemáte žádné nové vzkazy,“ zopakoval robotický operátor znovu.

„To snad ne... ty jsi to určitě vymazal,“ vyčítala Tesla Nickovi.

„To jsem teda nevymazal!“ odsekl jí Nick.

„Možná jsi to udělal omylem.“

„To teda rozhodně ne!“

„Tak co se s tím tedy stalo?“

Nick se na chvíli zamyslel. Potom doširoka otevřel oči, jako by náhle něco pochopil:

„Jasně. To on to vymazal.“

„On?“

„Nebo ona.“

„Ona?“

„Nebo oni.“

„Oni? O čem to mluvíš?“

„No, o čem asi myslíš? O těch špiónech!“

„Eh? Cože? O kom?“ ptal se nechápavě strýček Newt, když zvedl zmateně hlavu z jídelního stolu.

Chtěl si jen na chvíli zavřít oči a nakonec usnul. Nějak se mu podařilo, že okamžitě vypadal, jako by právě vstal z postele. Jeho prošedivělé vlasy byly vždycky trochu rozcuchané, ale teď se zdálo, že strčil prsty do elektrické zásuvky.

„Nemůžeme ti ten vzkaz přehrát,“ řekla Tesla. „Je vymazaný.“

„Záhadně vymazaný,“ dodal Nick zlověstným hlasem.

„Aha. To nevadí,“ řekl strýček. „Řekli jste mi, co v něm zhruba bylo: ‚Chtěla bych vám toho tolik říct‘, ‚všechno je složitější‘, ‚ne bavte se s cizími lidmi‘, bla-bla-bla, bla-bla-bla. Maminky tohle obvyčejně říkají.“

„Cože?“ ptal se nevěřičně Nick.

„Jasně. Vaše babička mi takové vzkazy nechávala pořád. ‚Nezapomeň se najíst.‘ ‚Když už nedáváš věci do pračky, kup si aspoň nové spodní prádlo.‘ ‚Možná bys neměl v suterénu skladovat všechen ten průmyslový odpad.‘ Takové zbytečné starosti. Jako všechny maminky.“

Strýček Newt najednou nastražil uši a naklonil hlavu, jako by venku zaslechl něco neobvyklého.

„Co se děje?“ zeptal se Nick.

„Právě jsem si vzpomněl,“ odpověděl strýček Newt, „že si potřebuju koupit nové spodní prádlo.“

Vstal a odešel směrem ke schodišti do patra.

Mířil do postele.

„To je celý strýček Newt,“ zhodnotila to Tesla. „Maminčin hlas zněl znepokojeně. A rozhodně nám chtěla naznačit, že nám hrozí nějaké nebezpečí.“

„Ona to nechtěla jen *naznačit!*“ ohradil se Nick. „Vždyť to přímo řekla!“

„No dobře, dobře.“ Strýček Newt změnil směr. Otočil se na patě a mířil teď k zadnímu vchodu. „Zkontroluju, jestli jsou zamčené dveře a zavřená okna a zapnu domácí bezpečnostní systém. A jestli se někdo dostane i přesto dovnitř, bude mít tu čest s mojí brutálně útočnou kočkou.“

„Jéje,“ zaúpěla Tesla. „Tak to děkujeme.“

Tím „domácím bezpečnostním systémem“ bylo světlo u zadních dveří. (Světlo u vchodových dveří nesvítilo.) A strýčkova „brutálně útočná kočka“ Heuréka byla olysalá a celá svraštělá a jediné, na co kdy zaútočila, bylo cokoli k jídlu, co se jí podařilo odtáhnout z kuchyňské linky. Tesla jednou viděla, jak před ní po podlaze přeběhla úplně celá myší rodinka, ale Heuréka si jí vůbec nevšímala, protože měla moc práce se žvýkáním plněné koblihy.

„Dobře se vyspěte!“ řekl jim strýček, když šel nahoru po schodech.

„Jo,“ odpověděl Nick. „To určitě.“

Tu noc se Nick moc dobře nevyspal. Nespal totiž vůbec. Jenom se převaloval, nemohl oka zamhouřit a neustále ho trápila jedna otázka: *Kdo?*

Procházel si seznam podezřelých – který byl velice krátký, protože ve městě znali jen pár lidí – a hrál si přitom s přívěskem ve tvaru hvězdy, který měl na krku. Ten den, kdy je rodiče poslali do Kalifornie, dali jeden jemu a jeden Tesle. Nick měl podezření, že přívěsky slouží jako sledovací zařízení. Což vyvolávalo další otázku: *Proč?* Dvojice odborníků na rostliny si odjede někam na druhý konec světa pozorovat, jak roste sója, ale před odjezdem ještě pověsí dětem na krk sledovací zařízení? To nedávalo smysl. Tedy pokud všechno, co Nick s Teslou věděli o svých rodičích, bylo pravdou...

Tesle se dařilo o něco lépe zapomenout na starosti a trochu si odpočinout. Vždycky byla odvážnější než její bratr, což přičítala svému vyššímu věku a větším zkušenostem.

Nickovi bylo jedenáct let, pět měsíců, dva týdny, šest dní, dvacet hodin a patnáct minut.

Tesle bylo jedenáct let, pět měsíců, dva týdny, šest dní, dvacet hodin a dvacet sedm minut.

Celých dvanáct minut byla jedináčkem a taková zkušenost už jednoho doopravdy zocelí.

Ne že by ale Tesla byla vůči strachu zcela imunní. Jenom blázen by se vůbec neznepokojoval, kdyby dostal takový vzkaz od maminky. (Což na strýčka Newta nevrhlo právě nejlepší světlo.) Co ale mohli s bratrem dělat jiného než se mít na pozoru a snažit se být nenápadní?

Potom bude na těch lidech, před nimiž se je rodiče snažili schovat – ať už to byl kdokoli – aby udělali první krok.

Tesla se probudila s leknutím. V šedivém ranním světle se nad ní nakláněla nějaká tmavá postava.

Sevřela ruku v pěst a připravila se k úderu.

„Je to seržant Feiffer,“ ozvala se ta tmavá postava – Nick. „To on je ten špión.“

„Bože, díky, žes mě tak vylekal,“ zabručela Tesla a jen stěží potlačila nutkání pěst použít. „Jak dlouho mě tady takhle pozoruješ?“

„Jenom tak pět nebo deset minut,“ odpověděl Nick. „Víš, že chrápeš, když spíš na zádech?“

„Ne, to nevím. Protože v tu chvíli spím. A spát bych chtěla i dál.“

Tesla se otočila na bok a zavřela oči.

Po několika vteřinách se ale zase obrátila na záda.

Nick pořád ještě postával u její postele.

„Říkal jsi, že seržant Feiffer je špión?“ zeptala se.

Seržant Feiffer byl jediný policista ve městě. Nick s Teslou mu už několikrát pomohli, když se jim podařilo chytit únosce jedné dívky a místního zloděje. Tesle se tedy nezdálo, že by byl nějak zvlášť schopný. A ani nějak zvlášť zlý.

Nick přesto přikývl:

„On je ten člověk, kterému podle maminky nemáme věřit. Cítím to v kostech.“

„A mají tvoje kosti nějaký důkaz?“

„Ne, ale copak to nedává smysl? To on tady má na starosti prosazování práva. Kdyby ho ti padouši měli v hrsti, byli bychom jim vydáni na milost.“

„Jen proto, že to dává smysl, to ale nemusí být pravda,“ podotkla Tesla. „Nedávalo by zrovna tak smysl, kdyby byl špiónem třeba pošťák? Ten je tady prakticky denně. To by byl dokonalý způsob, jak nás mít neustále na očích.“

„Teda,“ uznal Nick. „Máš pravdu!“

„To byl jenom příklad, Nicku. Já si nemyslím, že pošťák je nějaký špión.“

„Ale co když je? Vždycky se dívá, jestli jsme na

zahradě, když přijede s poštou. Mává nám a říká „Jak se vede?“

„Velmi podezřelé,“ protočila Tesla panenky.

„To jo,“ přidal se Nick. „Že si to taky myslíš?“

„Errr!“

Tesla se zvedla z postele.

„Víš, co cítím v kostech já?“ řekla už na cestě ke dveřím.

„Co?“

„Nic.“

A odešla dolů na snídani.

Hdyž za ní o minutku později sešel do jídelny i Nick, byl už schopen přiznat, že se choval trošku pošetile. Bylo absurdní domnívat se, že pošťák je špiónem.

Zvlášť když, jak řekl, je ve skutečnosti tím špiónem zjevně nová přítelkyně strýčka Newta, doktorka Hiroko Sakurairová.

Kdyby Tesle tolik nechutnala sladká taštička, kterou právě snídala, hodila by ji po Nickovi.

„Jenom se zamysli,“ řekl Nick, když uviděl, jak se

sestra tváří. „Objevila se ve městě tak před týdnem a najednou se pořád motá kolem strýčka Newta!“

Nick máchl rukou směrem k hromadě zaprášených starých počítačů v rohu, starodávnému potápěčskému obleku a dalekohledu a vycpanému lednímu medvědovi na chodbě, k vánočnímu stromečku s úplně hnědým jehličím, na kterém non-stop svítily žárovky, přestože byl skoro červenec. Z děr ve zdech tu a tam trčely dráty a všude na zemi se válely odložené desky s tištěnými spoji a aktuátory a vědecké časopisy a trsy banánů pokryté muškami (ty banány nebyly ještě dostatečně zčernalé, aby je strýček Newt mohl použít jako pohon do svého vysavače).

„Řekněme si to na rovinu,“ pokračoval Nick. „Náš strýček není zrovna nejlepší partie.“

„To ale neznamená, že je Hiroko špiónka.“

„Ale neznamená to taky, že *není* špiónka.“

„Co to je za logiku?“

„Taková, jako že víme, že po nás někdo jde, ale nevíme kdo, takže bychom neměli nikomu moc věřit.“

Tesla vzdychla:

„Já vím, co potřebuješ.“

„Bodygárdy?“

„Ne. Nějaké rozptýlení.“

Jestli existovalo něco, co Nicka dokázalo zabavit, aby si nedělal přílišné starosti, potom to bylo sestavování různých vynálezů. Super vynálezy dokážou dělat super věci. Tesla to měla také tak, a proto nebyla strýčkova suterénní laboratoř zaplavená jenom jeho vlastními experimenty. Obě děti si tam také velice rády zkoušely nové nápady.

Ten kluzák byl na jejich poměry docela jednoduchý, ale právě proto byl dokonalý. Tesla chtěla udělat něco, co by mohli sestavit rychle, než Nick zase začne bláznit kvůli špiónům, a navíc měla dojem, že by mu mohlo udělat dobře, když s ním vyrazí ven. Byl nádherný den typický pro severní Kalifornii v tomto ročním období, slunečný, ale ne moc horký, protože od oceánu vzdáleného jen půl míle neustále foukal čerstvý vánek.

„Krása,“ řekla Tesla s úsměvem, když vzhledla k modré obloze bez mráčku.

„Není támhleto dron?“ vražil Nick čelo a ukazoval na černou tečku v dálce. S největší pravděpodobností to byl jen nějaký pták.

Tesla se na něj zamračila.

„Tak už pojd',“ vedla bratra na zahradu. O chvilku později, po ne příliš přátelském sousedském rozhovoru s Julií Casserlyovou, už Tesla vypouštěla kluzák, který rychle odletěl ze strýčkovy zahrady a praštil do nosu pana Jonese.

„Já ti říkám,“ tvrdil Nick Tesla, když se vraceli do strýčkova domu. „Tím špiónem je pan Jones. Cítím to v kostech.“

„Víš co, já bych si přála, abyste ty i ty tvoje kosti konečně sklapli!“ obořila se na něj Tesla. „Existuje vůbec někdo, o kom si nemyslíš, že je špión?“

Přes trávník před nimi proběhla veverka.

Tesla na ni namířila prst.

„Pozor! Špión!“

„Nech toho, Tez. *Tak špatně* na tom ještě nejsem.“

V dálce zatroubilo auto. Tesla přiložila dlaň k uchu.

„Polouchej! To je špión!“

„No dobře, dobře, pochopil jsem. Trochu to přeháním.“

Tesla ukázala na sebe: „Propána! Hned vedle tebe! Špión!“

„Prosím tě, Tez – řekl jsem, že jsem to pochopil.“

Tesla se usmála.

„Dobře. Já vím, že ten vzkaz naháněl hrůzu, ale není proč panikařit. Vsadím se, že to nebude ani z poloviny

tak zlé, jak to znělo. No řekni, který špión by chtěl ztratit čas se dvěma jedenáctiletými dětmi?“

Nick zamračeně přikývl, ale nevypadal vůbec přesvědčeně.

Ani Tesla samotná nebyla úplně přesvědčená, ale nehodlala to na sobě nechat znát.

„Co kdybychom teď opravili ten kluzák a zkusili ho znovu?“ navrhl. „A už přestaneš být posedlý těmi špióny, dohodnuto?“

„Dohodnuto,“ zamumlal Nick.

Společně s Teslou přešel přes verandu k zadnímu vchodu do strýčkovy kuchyně.

Tam na ně čekal ohromný muž v nepromokavém kabátu a plstěném klobouku. V pravé ruce držel něco dlouhého, lesklého a ostrého.

„Tak, konečně se setkáváme,“ řekl hlubokým hlasem se silným přízvukem. „Mám pro vás dva nějaké otázky. A ve vašem vlastním zájmu doufám, že na ně budete mít správné odpovědi.“

„Tez?“ zašeptal Nick směrem k sestře. „Dohodu ruším.“

KAPITOLA

2

Ta dlouhá, lesklá a ostrá věc, kterou muž držel v ruce, byl nůž.

S velkým kusem burákového másla.

„Kde je huspenina?“ chtěl vědět muž.

„Huspenina?“ opakoval nechápavě Nick.

„Jo! A mléko.“

„Mléko?“ divila se Tesla.

Muž přikývl tak energicky, že mu málem spadl klobouk.

„Jo! Já nalézám bochník chleba a máslo z buráku, ale ne huspeninu a mléko. Statek mrkve také nenalézám.“

„Statek mrkve?“ zopakoval zmateně Nick.

Muž opět přikývl. Měl kulatý obličej zarostlý strništěm a velké oči, které při mluvení poulil.

„Jo! Nebo stébła celeru. Jak mám bez těch věcí udělat výživný oběd pro mládež? Vidím ve vaší kuchyni jenom samé plechovky a krabice. Pchá! Vy musíte jíst pořádné, čerstvé jídlo, jestli z vás mají vyrůst velcí a zdraví a silní lidé, jako je Oli.“

„Oli?“ nechápala Tesla.

Muž se plácl volnou rukou do široké hrudi.

„Ano! Oli! Z C. V. O. K.u!“

„Z C. V. O. K.u?“ opakoval po něm Nick.

Tesla došla k názoru, že když budou jen s otázkou na konci věty opakovat, co ten muž řekl, k ničemu se nedoberou.

„Počkejte,“ vložila se do toho. „Kdo sakra jste?“

Muž vypadal zmateně a trochu ublíženě. Než mohl Tesle na otázku odpovědět, vynořil se ze suterénní laboratoře strýček Newt. S ním se do kuchyně vloudily i obláčky dýmu, protože jedna strana jeho laboratorního pláště byla ožehnutá a ještě doutnala.

Strýčkovi Newtovi se zjevně stále nedařilo přivést kompostovací stroj k dokonalosti.

„Jé, ahoj, děti!“ pozdravil je vesele a zamířil k lednici. „Vidím, že jste se s Olim už seznámily. Až dodělá

oběd, pošlete ho dolů do laboratoře. Mám pro něj nějaké pochůzky, co potřebuju vyřídit.“

Vyndal z lednice plechovku Coca-Coly, otevřel ji a dal si jeden pořádný doušek. To už byl zase na cestě ke schodišti do suterénu.

„Strýčku,“ zarazila ho Tesla. „Kdo je Oli?“

„Já!“ řekl ten muž.

„Jo,“ potvrdil strýček Newt. „On.“

Už se chystal dolů do laboratoře a hodlal nechat děti s tím mužem o samotě.

„Počkej!“ vykřikl Nick.

Strýček Newt se otočil a díval se na něj.

„Možná bys nám měl Oliho představit trochu víc,“ řekl Nick. „Třeba... nám říct, proč tady je.“

„Jo, aha. Tak jo,“ řekl strýček Newt. „Oli Příjmení-si-nepamatuju, seznajte se s Nickem a Teslou Holtovými, mým synovcem a neteří. Nicku a Teslo Holtovi, představuju vám Oliho Příjmení-si-nepamatuju, svého praktikanta.“

„Praktikanta?“ nevěřícně zopakoval Nick.

Tesla už měla dost toho neustálého opakování nových informací s otazníkem na konci, ale ani ona si nemohla pomoci.

„Jo,“ řekla. „Praktikanta?“

„Ano, praktikanta,“ potvrdil strýček. „Z Celosvětové

vědecké organizace konstruktérů. Z našeho sdružení. Podle všeho jsem souhlasil s tím, že si vezmu na pár měsíců nějakého praktikanta. Oli tady bude nějakou dobu bydlet a já mu budu zatím ukazovat, jak my vědci z C. V. O. K. u pracujeme.“

„Ehm, strýčku Newte,“ znejistěl Nick. „Proč říkáš, že jsi podle všeho souhlasil s tím, že si vezmeš praktikanta?“

Strýček se zazubil. „Vždyť mě znáte! Úplně jsem na to celé zapomněl. Vůbec jsem si to nepamatoval, dokud tady Oli před pár minutami nezaklepal na dveře.“ Jeho úsměv trochu pohasl. „Vlastně jsem si na to nevpomněl ani v tu chvíli. A pořád si na to nevzpomínám. Ale hele, přece jsem se do nějakého takového programu musel přihlásit, ne? Proč by jinak někdo přišel až ke mně domů a předstíral, že je můj praktikant? To by byl úlet, ne?“

Strýček Newt se té představě po cestě po schodech do suterénu pochichtával.

Nickovi a Tesle to ale legrační nepřipadalo.

Proč by někdo přišel k němu domů a předstíral, že je strýčkův praktikant? Na to byla snadná odpověď.

Aby se dostal co nejbliž k nim.

„Takže... kde jsme to přestali?“ zeptal se Oli. „Aha!“

Otočil se k dětem pořád ještě s nožem v ruce. Široká

krempa plstěného klobouku mu stínila oči a jeho výraz potemněl. Vypadal odhodlaně a neúprosně.

„Kde je ta huspenina?“ pronesl.

Žádnou huspeninu neměli, což Oliho zcela konsternovalo. A nebylo tam ani žádné ovoce, které by mohl rozmačkat na přesnídávku, jen se tu a tam po bytě válely trsy scvrklých a zahnědlých banánů. Ležel tam také pytlík meruněk, na němž bylo rukou načmáráno: **URČENO JEN NA EXPERIMENTY – NEJÍST!!**

„Čokoládové lupínky? Medové kroužky?“ mumlal si Oli rozhořčeně, když prohledával poličky. „Jak může doktor Newt vytvářet vědu s takovým jídlem? Vynikající mozek potřebuje vynikající pohon. Tohle není pohon ani pro mozek slimáka!“

„Možná právě proto strýček Newt zapomněl, že máte přijet,“ podotkla Tesla.

„Ano, možná,“ připustil Oli, který v Teslině hlase nepostřehl ani stopu sarkasmu. „Ty konzervy s těstovinami v omáčce a fazole v plechovce si vybraly svou daň. Ha!“

Oli vytáhl pytlík bonbónů a triumfálně s ním zatřásl.

„Tyhle mají jako náplň huspeninu, že jo?“ řekl. „Já je rozmačkám a huspeninu z nich namažu na chleba.“

„Ehm... v těch bonbónech žádná opravdová huspenina není,“ řekl Nick.

„Cože?“ Oli zabodl prst do slov *hustá náplň* na obalu. „Chceš snad říct, že je to lež?“

„*Hustá náplň* zní jenom podobně jako huspenina,“ vysvětlovala Tesla. „To je jako *svíčková*. Nikdo si přece nemyslí, že se dělá ze svíček.“

Oli na ni zíral s otevřenou pusou.

„*Svíčková* se nedělá ze -?“

V tu chvíli se zarazil a hodil pytlík bonbónů zpátky do skříňky.

„To jídlo tady je nezdráve!“ prohlásil. Potom odchodoval ke kuchyňské lince a dodělal dětem obyčejné sendviče s „máslem z buráku“. Rozkrájel je na čtvrtiny a přidal k nim hrozně moc nakládané zeleniny.

„Tady máte,“ řekl, položil sendviče na talíře a vrazil je dětem do ruky. „Nakrmte se, jak to jde. Oli vám později udělá opravdové jídlo.“

Nick s Teslou si od něj talíře neochotně převzali, ale ani jeden z nich se jídla nedotkl.

„Oli,“ řekla Tesla, „proč na sobě máte ten klobouk a dlouhý plášť?“

Oli si prohlédl svůj kabát. Na jedné klopě měl velký

kus burákového másla. Setřel ho prstem a ten si olízl. Udělal trošku udivený obličej, jako by nic podobného ještě nikdy neochutnal a nemohl se rozhodnout, jestli to má polknout, nebo ne.

„Když se dozvídám, že jedu do Kalifornie nedaleko San Francisco, hledám na Google.“ Oli kmital prsty ve vzduchu, jako by psal na neviditelné klávesnici. „Tam se říká, že může být chladno i v létě. Tak se obléknu do chladna. Tam, kde bydlím já, je pořád teplo.“

„A kde to vlastně bydlíte?“ ptal se Nick.

„V Austrálii.“

Nick s Teslou se na sebe podívali. Bylo jasné, co je třeba říct dál.

Tesla zvedla ruce s dlaněmi obrácenými k bratrovi. Tím gestem mu chtěla sdělit: „Tak do toho.“

Otočili se k Olimu.

„V Austrálii?“ ujišťoval se Nick.

„Ano.“ A po chvíli ještě dodal: „Kámo.“

„To je zvláštní, Oli,“ řekla Tesla. „Protože to vůbec nezní, jako byste pocházel z...“

„Slyšíte to?“ přerušil ji Oli s dlaní u ucha. „Doktor Newt mě volá.“

Nick a Tesla se zaposlouchali.

Neslyšeli nic.

„Tak, tak. Váš strýček mě potřebuje,“ řekl Oli. „Musím

jít k němu. Jsem tak natěšený, že se budu učit, jak zacházet s vědou!“

A mohutný muž vyrazil z jídelny a o chvílku později už ho Nick s Teslou slyšeli dupat po schodech do suterénu.

„Takže záhada je vyřešena,“ zašeptal Nick, jakmile si byl jistý, že Oli už není na doslech. „Teď zbývá jen otázka, co s tím uděláme.“

„Co tím myslíš, že je záhada vyřešena?“ ptala se Tesla.

Nick překvapeně zamrkal. „Ten špión, před kterým nás maminka varovala.“ Ukázal palcem ke dveřím, ze kterých Oli právě vyšel. „Přece... eh?“

„Já nevím,“ váhala Tesla. „Není to trošičku moc průhledné? Tomu chlápku by klidně mohl kolem krku svítit neonový nápis ŠPIÓN! ŠPIÓN! ŠPIÓN!“

„Takže ty si myslíš, že to není špión, protože vypadá až moc jako špión?“

„To zase neříkám. Jenomže jestli to je on, tak to musí být ten nejhorší špión na světě.“

„Tak to bychom měli být rádi! Máme tu nepřítele, ale je to trouba. To máme štěstí! Takhle pro nás bude o dost snazší zůstat naživu!“

Tesla zavrtěla hlavou a pořád nevypadala přesvědčeně.

„Opravdu si myslíš, že by si maminka dělala tak velké starosti kvůli někomu jako Oli?“ zeptala se.

„No, to je...!“ začal Nick rozhořčeně.

Pak mu ale došlo, co sestra řekla, a svěsil hlavu.

„... ale opravdu dobrá poznámka,“ dokončil. „Není ale Oli pořád zcela jasně podezřelý? Žádní další záhadní cizinci se nám tu přece jen tak zčista jasna neobjevili.“

V tu chvíli někdo zazvonil.

Než se Nick s Teslou vůbec stihli zvednout, aby došli otevřít, dveře se rozlétly a do domu vkráčel štíhlý muž s knírkem ve světle hnědé pracovní kombinéze. V ru-

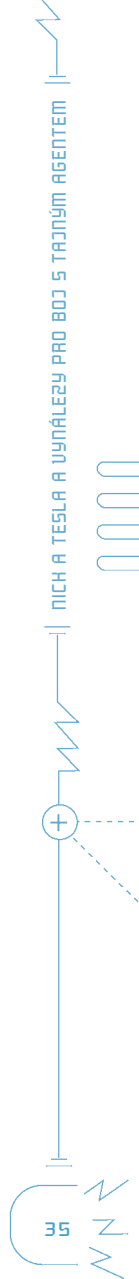
kou držel dlouhou, zlatavou trysku, z níž vedla tenká hadice do černého vaku, který měl muž popruhy připevněný na zádech.

Nick vyskočil od stolu.

„Plα -?“ vykřikl. „Plα -? Plam -!“

To slovo, které se snažil říct, bylo *plamenomet*. Muž něco na trysce upravil a ozvalo se slabé syčení.

„Doslechl jsem se, že jsou tu nějakí drobní škůdci,“ řekl muž. „Jsem tu, abych zařídil, že už nebudou nikdy nikoho obtěžovat.“

Nick vyběhl s křikem z místnosti.

„Vrať se!“ volala za ním Tesla.
„Vždyť on přišel zahubit škůdce!“

„Já vím, já vím!“ pištěl Nick z kuchyně.

„Škůdce jako hmyz, Nicku! Je to deratizátor!“

Přece se ale ohlédla na muže v kombinéze, aby se ujistila, že na ni nevypustí z plamenometu oheň.

„Máte to na zabíjení termitů, že ano?“ ujistila se a ukázala na tu věc, co měl na zádech.

„Mimo jiné,“ odpověděl muž. Pohodil bradou ke dveřím, ve kterých právě zmizel Nick. „Je ten kluk v pořádku?“

„Ano, jenom je v poslední době trochu vystresovaný, to je všechno.“ Tesla se znovu otočila směrem do kuchyně. „Nicku, je to v pohodě! Pořád jsem na živu!“

V kuchyni bylo slyšet pomalé, tichoučké kroky a za chvíli už Nick opatrně vykoukl zpoza rohu.

„Opravdu?“

Potom se ozvaly další kroky, tentokrát už rychlejší a těžší, a za Nickem se objevil strýček Newt s Olim v patách.

„Co je to tady za křik?“ ptal se strýček Newt. „Dneska jsem přece ještě nic do vzduchu nevyhodil!“ Podíval se na deratizátora a zakřivil se: „Áá, uklízečka!“ Jeho pohled uhnul k něčemu, co se nacházelo za tím mužem. „A ještě k tomu deratizátoři! Výborné načasování!“

Nick s Teslou sledovali strýčkův pohled a uviděli, jak otevřenými dveřmi dovnitř nakukuje dvojice drobných, bělovlasých žen ve šmolkově modrých zástěrách.

„Uklízečka? Deratizátoři?“ divil se Nick.

„Myslíte jeden deratizátor,“ opáčil muž v kombinéze dotčeně a ukazoval na sebe palcem, „a dvě uklízečky.“

„Jo, jasně, dobře, třeba tak,“ řekl strýček Newt. Mávl na dámy rukou a zval je dál: „Pojd'te dál, pojd'te dál! Jste tady správně!“